

56. Skön Anna.

MELODI.

Översikt.

a. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. (B)	g. HO, S.L.S. 367, 76.
b. FÖ, I.N.E. Saml. O. A.	h. BO, I.N.E. Saml. O. A. (F)
c. ES, I.N.E. Saml. O. A. (D)	i. NA, S.L.S. 352, 56. (E)
d. KA, Nyl. III, 13. (A)	j. KÖ, S.L.S. 383, 36.
e. PO?, I.N.E. Saml. O. A.	k. FB, I.N.E. Saml. O. A.
f. KÖ, S.L.S. 383, 37.	

Varianter.

- a. Åt, Vårdö.
Sj. *Serafina Björklund.* Uppt. Otto Andersson.

Skön An - na hon gick till hav - stranden ned att se sig om -
kring för - - vi - da. Så kom där till hen - ne en
un - ger konungsman, han hä - sa - de hen - ne så bli - da.

- b. Åt, Föglö.
Sj. *Ingeborg Sundholm.*¹ Uppt. Otto Andersson.

Skön An - na hon gin - ge till havsstranden ned att se sig om -
kring för de vi - da. Till hen - ne så kom där en
ung ko - nungs - man, han hä - sa - de hen - ne för bli - da.

- c. Nl, Esbo.
Sj. *Johanna Lindström*, f. 1839. Uppt. Otto Andersson.

¹ Inlärd av en tjänstflicka hos fru Merus i M:hamn. Kan möjligen vara en variant av Vårdövarianten, förmedlad genom Ekmans arr. för bl. kör. *Anm. av uppt.*

d.¹ *Nl*, Karis.

God dag, god dag, min skön An - na i dag, skön
An - na min ro - sa och min blomma. Mig skall du föl - ja i
främ-man-de land, och rö - - da gull - kro - nan själv bä - - ra.

e. *Nl*, Pojo?

Sj. Herman Vendell.

Uppt. Otto Andersson.

Skön An - na hon gick sig till fos-ter-mo-der in och kal-la hen-ne
fru och furs - tin - - na. Och får jag in - te gå till herr
Pe - - der i dag, ty det är min en-das-te be - - gå - ran.

f. *Ål*, Kökar, Helsö.

Sj. Gustava Nordberg, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

¹ Orig. tonart a-moll.

g. Åb, Houtskär, Lempnäs.
Sj. *Anderina Vallenius*, f. 1857.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

h. Nl, Borgå, Kurböle.
Sj. *Lovisa Blomkvist*, f. 1846.

Uppt. Otto Andersson 1908.

Skön An - - na hon kas - ta en hal - ver gull - ring, och
un - ga bru - den kas - ta den and - ra. Si så go - da syst - rar ha
vi va - rit förr, som rin - gar - na ram - la till - sam - mans.

i. Åb, Nagu, Löckholm.
Sj. *Amanda Mickelsson*, f. 1861.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Skön An - na hon går - gar sig till - sjö - a - strand; där spat -
se - rar hon så vi - da. Till hen - ne så kom en
ung och fa - ger man. Han häl - sa - de på hen - ne så bli - da.

j. Ål, Kökar, Helsö.
Sj. *Franselia Hamberg*, f. 1908.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

k. Åb, Finby.

Sj. *Gustava Busk*, f. 1842.

Uppt. Otto Andersson.

Un - ga bru - den kas - ta - de en hal - - ver gull - ring. Skön
An - na hon kas - ta - de den an - - dra. Så kä - ra de vo - ro de
sys - trar - na två, att rin - gar - na de run - no till - sam - mans.

A. KA, Nyl. III, 13. (d)

B. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. (a)

C. »Skön Anna och herr Peder», KY,
Nyl. III, 16.

D. ES, Svenssons saml. 6, 14. (c)

E. NA, S.L.S. 352, 57. (i)

F. BO, I.N.E. Saml. O. A. (h)

TEXT.
Översikt.

A.

Karis.

Varianter.

1. »God dag, god dag, min skön Anna i dag,
skön Anna min rosa och min blomma.
Mig skall du följa i främmande land
och röda gullkronan själv bära.»
2. »Nej intet vill jag följa dig i främmande land
och röda gullkronan få bära,
till mig haver friat en annan en ren,
åt den jag tillbjuder min ära.»
3. »Bjud dig äran och bjud dig vem som vill,
skön Anna min rosa och min blomma,
och mig skall du följa i främmande land
och röda gullkronan få bära.»
4. »Nej intet skall jag kunna följa dig i främmande land
och röda gullkronan få bära,
förrän du räcker mig din fulltroga hand,
att jag ock må bära den med ära.»
5. De levde i åren, de levde i sju,
sju söner de avlade tillsammans;
men när det led till det åttonde år,
då fäste sig herr Peder en annan.
6. Skön Anna hon går sig till svärmodren in,
kalla henne fru och furstinna:
»Männe herr Peder låter viga sig med mig i dag,
att jag skall röde gullkronan få bära?»

7. Svärmodren går sig till herr Peder in:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
skall du låta viga dig med skön Anna
i dag,
att hon skall röde gullkronan få bära?»
8. Herr Peder han går sig till skön Anna in:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
vad vill du din unga brud till morgon-
gåva ge,
för att få hennes vänskap bekomma?»
9. »Åt henne vill jag giva mina ut-
slitna skor,
som jag har utslitit med möda,
åt henne vill jag giva mina små söner
sju,
som jag haver uppburit med möda.
10. Åt henne vill jag giva mina stål-
kvarnar sju,
som löper mellan Dannemark och
Sverige.
Ej malas där vete ej malas där gryn,
där malas ju ideliga mandel.»
11. Skön Anna hon går sig till svär-
modren in
och kalla henne fru och furstinna:
»Hur skall jag nu töras i gröna gången gå
och se huru bröllopskaran rustar?»
12. »Varför skall du ej töras i gröna
gången gå,
att se huru bröllopskaran rustar?
Men först så skall du springa i höga luf-
ten upp
och ömsa uppå dig granna kläder.»
13. Och hastigt skön Anna i höga
luften sprang
och ömsa på sig granna kläder.
Hastigt skön Anna i gröna gången går
att se huru bröllopskaran rustar.
14. Skön Anna hon går sig till svär-
modren in
och kalla henne fru och furstinna:
»Hur skall jag nu tordas i brudasalen in
till att unga bruden beskåda?»
15. »Varföre skall du icke tordas i
brudasalen in,
till att unga bruden beskåda?
Först skall du springa i höga luften upp,
och sen skall du ömsa på dig svarta
kläder.»
16. Hastigt skön Anna i höga luften
sprang
och ömsa uppå sig svarta kläder och
guldbälte,
hastigt skön Anna i brudasalen går
med alla sina sju små söner.
17. Skön Anna hon går sig i bruda-
salen in,
när röda vinet började kringskänkas.
För var och en gång hon på herr Peder
ser,
strida tårar kring vinglasets stänkte.
18. Unga bruden sade till herr Pe-
der så:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
vad är det för en änkefru, som uppå
golvet går?
Hon fäller ju så modiga tårar.»
19. »Och det är ingen änkefru, fastän
dig tyckes så,»
så månde han unga bruden svara.
»det är en ung flicka, som bortmist sin
far och mor i år,
däröver hon bittert månde gråta.»
20. Unga bruden sade till herr Pe-
der så:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
vad är det för sju små herrar, som uppå
golvet gå?
De bära ju sin kära faders vapen.»

21. »Sanningen måste jag säga för dig,
sanningen kan jag ej dölja.
Det är ju skön Anna, kära fästevinnan min,
med henne har jag avlat sju söner.»

22. »Är denna skön Anna, kär systemen min,
som i Österlanden blevo bortrövad?
Min moder har ej haft någon nöjsamer dag,
allt sen hon skön Anna bortmiste.»

23. Unga bruden hon kastar en halver gullring,

och skön Anna hon kastar den andra.
Och två så söta syskon så voro de då,
att ringarna de runno tillsammans.

24. »Tack vare nu Gud i himmelens höjd,
tack vare, som min ära bevartel!
Och leven tillsammans, som ni har levat förr,
men eder vill jag aldere åtskilja.»

25. »Jag haver en broder hit upp i land,
en mycket rik och mäktiger herre;
åt honom vill jag skänka min unga brud i dag,
men skön Anna vill jag själver behålla.»

B.

Vårdö. Sj. Serafina Björklund. Uppt. Otto Andersson.

1. Skön Anna hon gångar åt vida strand
och ser sig omkring för vida.
Till henne så kommer en unger konungsman.
Han hälsar på henne för vida.

2. »Guda, guda, skön Anna min,
skön Anna du dygdiga blomma.
Med mig skall du följa i främmande land
att bliva min unga brufurstinna.»

3. »O, nej, o, men det kan jag ej bli,
ej heller må ni detta begära.
Jag haver så mången som aktar uppå mig
och haver tillbudit mig sin ära.

4. På mig aktar fader, på mig aktar mor,
på mig aktar syskonen kära.
På mig aktar greven, min förra fästeman,
som haver tillbudit mig sin ära.»

5. »Akta uppå eder vem eder akta må,
men med mig skolen I följa.
Med mig skall du följa i främmande land
och bliva min unga brufurstinna.»

6. Tillsammans voro de i åtta år.
Sju söner hade de tillsammans.
Men när som det led till det nionde år,
en annan furstinna han begärde.

7. Skön Anna hon gångar till svärmoder in
hon kallar henne fru och förstinna.
»Ack om ni kunde bedja er kära son för mig,
att han vill mig äkta bekomma.»

8. »O, jo, o, men det kan jag väl,
skön Anna, du dygdiga blomma.
För alla dina dygder du haver med dig,
skall du all min vänskap bekomma.»

9. Svärmodern gångar till konungen in:
»Min konung och redeliga herre,

skön Anna hon haver en hjärtelig bön,
om du vill mig (henne?) äkta bekomma.»

10. »O, nej, o, men, det kan jag ej,
ej heller må ni detta begära.
Jag tänker mig nu i främmande land
och fästa mig en annan brufurstinna.»

11. Skön Anna hon gångar till svär-
moder in
och kallar henne fru och förstinna.
Hon beder sig lov åt höga loftet gå
att se huru brudskaran komma.

12. »O, jo, o, men det kan du väl,
skön Anna du dygdiga blomma.
För alla dina dygder du haver med dig,
skall du all min vänskap bekomma.»

13. Skön Anna hon gångar åt höga
loftet upp
att se huru brudskaran komma.
»Den kärleksrika guden förvisst,
låt mig vid mina sinnen förbli.»

14. Skön Anna hon gångar till svär-
moder in,
hon kallar henne fru och furstinna.
Hon beder sig lov åt brölloppssalen gå
att skåda vår unga brufurstinna.

15. »Jo, o, men det kan du väl få
skön Anna, du dygdiga blomma,
bara du går åt kammaren in
drag på dig svarta sorgekläder.»

16. Skön Anna hon gångar åt kam-
maren in,
drar på sig röda gullspårar.
Sen gångar hon sig åt brölloppssalen in
det klara vinet att skänka.

17. Var gång som hon på brudgum-
men såg,
tårarna till vinglasen stänkte.

— — — — —
— — — — —

18. Bruden hon sade till brudgum-
men så:

»Min konung och ridderliga herre,
vad är det för en änkefru, som här på
golvet går
och fäller så modiga tårar?»

19. »Det är väl ingen enkefru, som
här på golvet går,
min unga brud och furstinna.
Det är skön Anna här, frillan min,
med henne jag haver sju söner.»

20. Konungen sade till skön Anna
så:

»Skön Anna, du dygdiga blomma,
vad har du att skänka vår unga fru i dag,
om du vill hennes vänskap bekomma?»

21. »Henne giver jag mitt stora be-
svär;
det har hon väl tid till att bära.
Och henne giver jag de sönerna sju,
som bära sin faders värja.

22. Och henne giver jag de skeppena
tu,
som gångar i floden den röda.
Och henne giver jag de kvarnstenar två,
som ligga mellan Danemark och Norge.

23. Och inte går dom mjöl, ej heller
går dom malt,
utan dom går ideliga mandel.»

— — — — —
— — — — —

24. Bruden hon kastar en halver
gullring,
skön Anna kasta också en halver.
Ringarna runno tillsammans och blev
en,
förty det var två systrar som såto.

25. Bruden hon sade till brudgummen
så:

»Min konung och ridderliga herre,
och är det skön Anna här frillan din,
med henne du haver sju söner.

26. Så vist så är det här systren
min,
som blev av landet bortstulen.»

— — — — —
— — — — —

27. Bruden hon sade till brudgum-
men så:
»Min konung och ridderliga herre,
du giver mig hästar och köraresven,

så vill jag resa hem till min fader igen.
Skön Anna får du taga dig till äkta.»

28. »O, nej, o, men det kan du väl ej,
ej heller må du detta begära.
Jag haver en broder, en hertig så bald,
och honom vill jag giva vår unga fru
i våld.
Skön Anna jag själver vill äga.»

C.

Kyrkslätt.

1. Skön Anna hon in till sin foster-
moder gick
och kalla henne fru och furstinna:
»Och får jag nu trolovas med herr Pe-
der i dag,
ty det är min endaste begäran?»

2. Och fostermodern in till herr Pe-
der gick;
herr Peder satt och räkna gullet det
röda:
»Skall du int trolovas med skön Anna
i dag,
ty det är skön Annas endaste begäran?»

3. »Och int trolovas jag med skön
Anna i dag,
ej heller må hon detta begära,
ty jag har en annan, som jag har friat
till,
en annan, som jag tillbjuder äran.»

4. »Och vad så skall du vällan giva
då
skön Anna till morgongåva?»
»Åt henne vill jag ge mina utslitna skor,
som jag har slitit med äran.

5. Åt henna vill jag giva mina sö-
ner sju,
som jag har avlat med henna.
Åt henna vill jag giva mina stålkvarnar
sju,
som går emellan Dannemark och Sverge.

6. Och inte går det råg, och inte går
det malt,
bara ideliga mandel på den kvarnen.»

7. Skön Anna hon in till sin foster-
moder gick
och kalla henna fru och furstinna:
»Och får jag nu lov på gröna vällen gå
och se hur den brudskaran rustar?»

8. »Jo, varför får du inte dit vällan
gå,
min rosa och fagraste lilja,
men först skall du opp i höga loftet
gå
och kläda på dig svarta kläder.»

9. Skön Anna hon opp i höga loftet
gick
och klädde på sig svarta kläder,
och hastigt sen skön Anna till gröna
vällen gick
med alla sina sju söner.

10. Skön Anna hon in till sin foster-
moder gick
och kalla henne fru och furstinna:
»Och får jag nu lov i brudaskaran gå
och se hur den brudaskaran dansar?»

11. »Jo, varför int skall du i bru-
dasalen gå,
min rosa och fagraste lilja,
men först skall du i höga loftet gå
och sätta kring dig röda gullskärpet.»

12. Skön Anna hon upp till höga
loftet gick
och satte kring sig röda gullskärpet.
Så hastigt hon sedan i brudsalen gick,
där vinet begynte kringskänkas.

13. Unga bruden talte till två sven-
ner små:
»Vad är det för små herrar, som här
på golvet gå
och bära min kära faders vapen?»

14. Och unga bruden talte till två
svenner små:
»Vad är det för en änkefru, som här på
golvet går
och fäller så modiga tårar?»

15. »Sanningen måste jag säga åt dig,
jag kan den ej längre fördölja.

Det är skön Anna, kär fästekvinnan
min,
med henna jag har avlat sju söner.»

16. Unga bruden kasta ena halva
gullring,
och skön Anna den andra halva.
Så söta, så söta de syskonen voro då,
att ringarne runno tillsammans.

17. »O, Herre Gud i himmeln, som
min ära bevarat har,
ty det är ju skön Anna, kär systeren
min,
som blev bortstulen ifrån österlanden.»

18. »Skön Anna, dig tar jag till kä-
raste viv,
min rosa och fagraste lilja.
Unga bruden ger jag åt broderen min,
som är en så välduger konung.»

D.

Esbo, Röskog. Sj. Johanna Lindström, f. 1839. Uppt. A. P. Svensson.

1. Sju år skön Anna i främmande
landet var,
sju söner hon med de konungen fingo,
och när det börjar lida åt det åttonde
år,
en annan herr Peder sig utväljer.

2. Skön Anna upp till sin fostermor
gick,
hon kallade henne fru och furstinna:
»Får jag trolova mig med herr Peder
i dag,
det är min endaste begäran?»

3. »Hej jo, hej ja, det kan du väl få,
skön Anna min ros och lilja,
men först skall jag upp till herr Peder
gå,
och höra om det är hans vilja.»

4. Och fostermmodern upp till herr
Peder gick,
och kallade honom herre och konung:

»Skall du trolova dig med skön Anna
i dag,
det är hennes enda begäran?»

5. »Hur skall jag kunna trolova mig
med skön Anna i dag,
och huru kan hon sådant begära,
ty jag har en annan, som jag har friat
till,
en annan som än har sin ära.»

6. Herr Peder upp till skön Anna
gick:
»Sköna Anna min ros och blomma,
vad vill du giva åt min unga brud i
dag,
att du i hennas gunst må bekomma?»

7. »Åt henne vill jag giva mina
utslitna skor,
som jag haver slitit med ära,
åt henne vill jag giva mina stora besvär,
dem haver hon tider att bära.

8. Åt henne vill jag giva mina söner
sju,
dem haver jag fått med herr Peder,
åt henne vill jag giva mina stålkvarnar
sju,
som går mellan Danmark och Norge.

E. (str. enl. A: 1 a, 2, 3, 5, 17—19, 20^{1,2}, 21, 24^{1,2} 22^{1,2}, 25). Nagu, Lökholm. Sj. Amanda Mickelsson, f. 1861. Uppt. G. Dahlström 1923.

9. Där malas inga vete, där malas
inga råg,
där malas ideliga mandel.
Den som vill hava en fulltrogen vän,
bör vara redelig i sin vandel.»

F. (18^{3,4}19, 20^{3,4}21, 21 a^{1,2}22^{1,2}, 23, 25, 25 a). Borgå, Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908.
G. (1 a, 1, 2). Helsingfors. Ur Adolf Lindbergs häfte. Uppt. A. P. Svensson.

OTRYCKTA
TEXTER.
Översikt.

Avvikelser i E—G enligt A.

1 a¹ Skön Anna hon gånger sig till sjö-
strand E; Skön Anna hon gick till havs-
stranden ner G — 1 a² Där spatserar hon så
vida E; Att se sig omkring för vida G —
1 a³ Till henne så kom E, G; en ung och
fager man E; en unger konungsman G —
1 a⁴ Han hälsade (på) henne så blida E, G.*

1¹ skön Anna min G — 1² S. A. du dyg-
diga blomma G — 1³ Med mig. . . G — 1⁴
Och bliva min unga brud furstinna G.

2¹ Och i. jag det vill och intet jag det kan
E; O nej, o nej, det kan jag väl ej G — 2²
Ej heller må ni (el. du) detta begära E, G
— 2³ För här är så mången en riddareson
E; Jag haver så mången som aktar uppå
mig G — 2⁴ Som mig haver bjudit sin ära
E; Och haver tillbjudit mig sin ära G.

3¹ Ja, bjude vem som bjuda må E — 3²
Med mig så skalte ni följa E — 3³ Ja, följa
mig bort till f. l. E — 3⁴ Den röda g. att b.
E.

5¹ Så hade han henne i åtta år E — 5² de
hade t. E — 5³ det nionde å. E — 5⁴ De
sökte herr. . . E.

17¹ S. A. hon in i brudahuset steg E —
17² Det rödaste v. hon skänkte E — 17³ De
tårar föllo av blekaste kind E — 17⁴ Dess
tårar. . . E.

18¹ U. b. frågade den henne satt näst E
— 18² Hör ni vad jag eder månd f. E —
18³ för en fru uppå g. går E; som här på gol-
vet står F — 18⁴ så saktmodiga t. F.

19¹ Det ä. väl i. ä. fast eder t. s. F; Väl
kan jag detta er säga må E — 19² saknas i

* Inledningsstrofen förekommer tryckt
i B.

F; Och sanningen icke fördölja E — 19³
D. ä. Anna som har mistat sin. . . F; D. ä.
ju min syster som mist har sin mor E —
19⁴ D. så faller hon tårar E, F.

20¹ U. b. frågade herr P. s. E — 20² Hör
ni vad j. eder månd f. E — 20³ [sju] F —
20⁴ min kära F.

21¹ S. den vill j. fördölja för er F; Väl
kan jag detta er säga må E — 21² saknas i
E; Men s. måste jag säga F — 21³ D. ä. j.
alla mina söner sju E — 21⁴ Den jag haver
med sju s. F; Skön Anna hon är deras mo-
der E.

21 a¹ Och är det skön Anna kär fäste-
kvinnan din F — 21 a² Som du haver med
sju söner F.

22¹ Så är det skön. . . F; Skön Anna hon
är då min syster skön E — 22² Som rövad
var av Österrike E; Som de bortstulit från
Österlandet F.

23¹ Skön Anna hon kasta. . . F — 23² O.
unga bruden kasta d. a. F — 23³ Si så goda
syster ha vi varit förr F — 23⁴ Som r.
rumla t. F.

24¹ Förbjude då er den allsmäktige Gud
E — 24² Som henne betänkte att svika E.

25¹ en b. i Österrik F; Herr Peder hade
en broder så bald E — 25² En riker och
väldiger h. E; De kalla honom herre och
furste F — 25³ Honom v. j. giva min. . .
F; Åt den så gav han den u. bruden skön
E — 25⁴ Skön A. den v. j. själv äga F; Skön
A. han själv ville äga E.

25 a Och har du en broder i Österrik,
fast de kalla honom herre och furste. Men
aldrig jag fäster mig vid någon ann, skön
Anna den må du nu äga F.